

mne takové novoty nejsou, starý můj rozum by se do toho nehodil.“ Zůstalo tedy při starém. Brzy se v domě řídilo všecko dle babiččina slova, každý ji jmenoval „babičko“, a co babička řekla a udělala, bylo dobře.

II

V létě vstávala babička ve čtyry, v zimě v pět hodin. První její bylo požehnat se a políbit křížek, visící na klokočovém růženci, ježž ona vždy při sobě nosila, v noci pak pod hlavou měla. Pak s Pánembohem vstala, a jsouc ustrojena, pokropila se svěcenou vodou, vzala vřetánko a předla, prozpěvujíc si přitom ranní písň. Ona sama, chudák stará, neměla už spaní, ale vědouc, jak je sladké, přála je jiným. Asi za hodinu, když vstala, bylo slyšet odměřené klapkání pantoflíčků, vrzly jedny, druhé dvěře, babička se objevila na zápraží. V tom samém okamženi zakejhly husy v chlívků, svině zachrochtaly, kráva bučela, kury křídla zatřepaly, kočky odkudsi přiběhše otíraly se jí okolo nohou. Psi vyskočili z bud, protáhli se, a jedním skokem byli u babičky; kdyby se byla nechránila, byli by jí zajisté porazili a ošatku se zrnem pro drůbež z rukou vyrazili. Babičku měly všecky ty zvířátka tak velmi rády, a ona je. Bůh chraň, aby viděla, že kdo týrá zbytečně, i kdyby to červíčka bývalo. „Co je člověku ke škodě nebo k užitku a zabít se musí, no spánembohem zabte to, jen ne mučit,“ říkala. Děti ale nesměly se dívat, ani když se kuře zařezávalo, jen proto, že by je litovaly, a ono pak umřít nemohlo.

Jednou se ale na oba psy, Sultána a Tyrla, převelice rozhněvala; bylo se ale proč hněvat! Vždyť se podkopali do chlívků a roztrhali za jednu noc deset kačátek, pěkných žlutých, které se měly k světu až milo. Babičce ruce

sklesly, když otevřela ráno chlívek a husa s třemi pozůstalými kačaty ven se vyhnala, zděšeně kejhající, jako by naříkala pro svoje zavražděná mláďata, která vyseďela na místě jich nestálé, toulavé roditelky. Babička měla v domnění kunu škůdnici, ale přesvědčila se podle stopy, že to udělali psi. Psi, ti věrní hlídači! Babička ani svým očím nevěřila. A ještě přišli a líchoťili se, jakoby nic, a to babičku nejvíc rozhněvalo! „Pryč ode mne, vy zloto! Co vám udělaly ty kačátka? Máte snad hlad? Nemáte; z pouhé svévolnosti jste to udělali! Pryč ode mne, ani vás vidět nechci!“ Psi schlípli ohony, loudali se do bud, babička ale zapomenouc, že je časně, šla do pokoje povědít dceři svoji žalost.

Pan Prošek myslil nejinak, než zloději že vykradli komoru, anebo že Barunka mrtva, když viděl babičku usazenou, bledou do pokoje vcházet. Když ale vyslechl celý případ, musel se babičce usmát! Což jemu bylo o pár kačátek! On je nenasazoval, on neviděl, jak se z vajíček klovojí, jak roztomilé jsou, když na vodě plynou, hlavičky pod vodu strčí a nožkami nad vodou capají. Panu Janovi bylo jen o několik pečínek! Proto udělal ale právu a spravedlnosti zadost, vzal bejkovec a šel ven dát psům pamětného. Babička zastrčila si uši, když slyšela ten rámus venku, ale myslila: „Co je platno, musí to být, ať si to pamatujou!“ Když ale ani za hodinu ani za dvě psi z bud nevyhlíželi, musela se jít podívat, zdali se jim příliš neublížilo: „Co je tam, to je tam, a je to přece jen nemá tvář!“ povídala si, nahlížejíc do bud. Psi začali skučet, žalostně na ni pohlíželi, skoro po břichu k jejím nohám se plazíce. „Je vám toho teď líto, vidíte? Vidíte, tak se stává nezdárníkům! Pamatujte si to!“ Psi si to pamatovali. Kdykoliv se housata neb kačata na dvoře batolily, obrátili raději zraky své na stranu nebo odešli, a tak nabýli zase úplně babiččiny náklonnosti.

Když babička obstarala drůbež, vzbudila, jestli už nevstaly, služky; po šesté hodině teprv přistoupila k loži Baruščinu, zaťukala jí zlehka na čelo — to prý se duše nejdřív probudí — a šeptala: „Vstávej, děvečko, vstávej, je čas,“ pomohla jí ustrojít se, pak šla se podívat, je-li ta malá drůbež vzhůru; jestli se jeden neb druhý na loži povaloval, poplácala ho po zádečkách, pobízejíc: „Vzhůru, vzhůru, kohoutek už devětkrát smetiště obešel, a ty ještě spíš, což se nestydíš?“ Umýti se dětem pomohla, ale se strojením jí to nechtělo chodit. Do těch knoflíčků, háček a tretek na bundičkách a šatičkách nemohla se veznat, obyčejně, co patřilo vpřed, obrátila vzad. Když byly děti ustrojeny, poklekla s nimi před obraz Krista Pána, žehnajícího maličké, pomodlila se otčenášek, pak šlo se k snídání.

Když nebylo právě důležitého zaměstnání v domácnosti, seděla babička v zimě ve své sedničce při kolo-vrátku, v létě ale s vřetánkem svým na dvoře pod lipou neb v sadě, aneb si vyšla s dětmi na procházku. Přitom sbírala byliny, které pak doma sušila a schovávala pro potřebu. Zvláště do sv. Jana Křtitele chodívala na byliny za rosy, to prý jsou nejlepší. Když byl někdo nemocen, to už babička hned měla některé koření přihotově, hořký jetel pro vytrávení, řepíček pro krku bolení a p.; lékaře ona jaktěživa neměla.

Mimo to přinášela léčivé koření do domu jakás baba z Krkonošských hor, a to babička ve zvláštní opatrnosti měla a množství ho odkoupila. Baba kořenářka přicházivala každý podzim v určitou dobu, a to byla na Starém bělidle hospodou, kdež ji všim dobrým častovali přes den i noc. Každý rok dostaly děti od baby kornout čemerky pro kýchání, domácí paní rozličné vonné kouřidlo a mech, a mimo to povídávala baba celý večer dětem o Rybrcoulovi, jaký je to ferina a co on provádí na

těch horách. Líčila dětem hrůzy, když se stěhuje Rybr-coul k své Kačence princezně, tam kdesi na Kačenčiny hory, kde ona přebývá. Ale ta jistá princezna, ona ho u sebe dlouho netrpí a zase za čas ho odhání, a to on prý tak přeukrutně pláče, až všechny potoky v horách se rozvodní. Ale když ho k sobě volá, to se k ní stěhuje s takovým spěchem a s takovou radostí, že všechno, co na cestě mu leží, kácí, vyvrací a odnáší. Lesy vyvrací, kameny metá s vrchů, střechy snáší, slovem: na cestě, kudy táhne, bývá všechno jako božím dopuštěním vnivec uvedeno.

Kořenářka přinášela každý rok stejné koření a stejné pohádky, ale dětem zdály se vždy nové být a vždy se na babu těšily. Jak se ukázaly na louce naháčky, to říkaly: „No, už přijde brzy bába z hor,“ a jestli se několik dní opozdila, babička říkala: „Copak se stalo babě, snad na ni Pánbůh nedopustil nemoc, aneb snad dokonce umřela?“ A bylo povídání o ní, až se opět octla s košem na zádech ve dvoře.

Začasté chodila babička s dětmi na delší procházky, třeba do myslivny, nebo do mlýna, nebo si zašly do lesa, kde ptáčkové líbezně zpívali, kde byly pod stromy nastlané měkounké podušky a tolik vonných konvalinek rostlo, petrklíčů, podlések, kohoutků, celé kříčky lýkovce a ten pěkný zlatohlávek (*lilium martagon*). Ten jim přinášela bledá Viktorka, když viděla, že sbírají květiny a v kytice vážou. Viktorka bývala vždy bledá, oči jí svítily jako dva uhly, černé vlasy měla vždy rozčuchány, nikdy neměla pěkné šaty a nikdy nepromluvila. U paty lesu byl veliký dub, tam stávala Viktorka celé hodiny, upřeně dívajíc se dolů k splavu. Za soumraku sešla až k samému splavu, sedla na omšený pařez, dívala se do vody a zpívala až dlouho, dlouho do noci. „Ale babičko,“ ptaly se děti babičky, „pročpak nemá Viktorka nikdy pěkné šaty, ani v neděli? A pročpak nikdy nemluví?“

„Když je bláznivá!“

„A jak je to, babičko, když je bláznivý?“ ptaly se děti.

„Inu, když nemá člověk dobrý rozum.“

„A co to dělá, když nemá dobrý rozum?“

„Ku příkladu, Viktorka na nikoho nemluví, chodí otrhaná, zůstává v lese v jeskyňce v letě v zimě.“

„A v noci také?“ ptal se Vilím.

„I ovšemže také; vždyť ji slýcháváte, že do noci u splavu zpívá, pak jde do jeskyně spat.“

„A nebojí se světýlek ani vodníka?“ s velikým udivením ptaly se děti.

„I vždyť není žádný hastrman,“ pravila Barunka; „tatínek to povídal.“

V létě přicházívala Viktorka málokdy k stavení prosit, ale v zimě přicházela jako ta vrána, zaťukala na dvěře neb na okno a jen ruku natáhla, dostavši pak kus chleba neb cos jiného, mlčky odcházela. Děti vidouce na zmrzlém sněhu krvavou stopu její nohy, běžely za ní, volaly: „Viktorko, pojď k nám, maminka ti dá bačkory, můžeš u nás být!“, ale Viktorka se ani neohlídla, utíkajíc k lesu.

Za letních krásných večerů, když nebe jasné, krásné bylo, hvězdy požáry házely, sedla si babička ráda s dětmi ven pod lípu. Dokud byla Adelka maličká, posadila si ji na klín, Barunka s chlapci stáli u kolenou. To ani jinak být nemohlo; jak babička cosi vypravovat začala, musely se jí dívat všechny přímo ve tvář, aby jim ani slůvka neušlo.

Babička jim povídala o světlých andělich, již tam nahoře přebývají a ty světla lidem rozžehují. O andělich strážcích, kteří střežou dítky na všech cestách života, se radují, když hodnými jsou, plačou, když neposlouchají. Děti obracely zraky své k jasným nebesům, kde se třpytily tisíce tisíců světel, malých míhavých i velikých lesknoucích se v barvách nejkrásnějších. „Kterápak z těch

hvězdiček je asi moje?“ ptal se jednoho večera Jan.

„To jen Pánbůh ví. Ale pomysli si jen, bylo-li by možno mezi těmi miliony hvězdiček ji nalézt?“ odpověděla babička.

„Komupak asi patří ty krásné hvězdy, co se tak lesknou?“ povídala si Barunka.

„To jsou oněch lidí, jež si Bůh zvlášť zamiloval, vyvolených to božích, kteří mnoho dobrých skutků vykonali, Pánaboha nikdy nehněvali,“ odpověděla babička.

„Ale babičko,“ ptala se Barunka opět, když zazněly od splavu žalostné zvuky nesouvislé písně, „Viktorka má také svoji hvězdu?“

„Má, ale je zakalena; a nyní pojdte, ať vás uložím, je čas k spaní,“ dokládala, když se už hodně setmělo. Pomodlila se s nimi „Anděli boží, strážce můj“, pokropila je svěcenou vodou a uložila na hnízdečko. Ty malé spaly hned, ale Barunka mnohdy ještě přivolala babičku k loži a prosila: „Sedněte si ke mně, babičko, já nemohu usnout,“ a babička vzala ruku vnuččinu do své ruky a začala se s děvčátkem modlit a modlila se, až oči zavřelo.

Babička chodila spat v deset, to byla její hodina, tu ona cítila na očích. Do té doby měla úkol, který si ráno dala, udělaný. Než šla spat, nahlédla, zdali vše uzavíráno, svolala kočky a zavřela na půdu, aby na děti do pokoje se nedostaly a je nedusily, ulila v kamnech každou jiskřičku, uchystala si na stůl troudník a louč. Byl-li strach před bouřkou, uchystala si hromničnou svíčku, do bílého šatu zaobalila bochník chleba, a kladouc jej na stůl, říkala služebným: „To si pamatujte, v čas ohně má být nejprvnější, co člověk k sobě vzít má, chléb, pak se nezmate.“

„Ale babičko, vždyť neuhodí,“ říkaly služebné; ale to jí nepřišly vhod.

„Jen Pánbůh je všemohoucí, co vy můžete vědět. Opatrnosti nikdy nezbyvá, to si pamatujte.“

Když bylo vše v pořádku, klekla před krucifix, pomodlila se, pokropila sebe i Barunku ještě jednou svěcenou vodou, klokočový růženec položila si pod hlavu a s Pánembohem usnula.

III

Kdyby člověk, zvyklý na hlučný život velikých měst, putoval údolím, kde stojí osamělé stavení, v němž Proškovice rodina žila, pomyslí si: „Jak tu jen ti lidé mohou žít celý rok. Já bych tu nechtěl být, leda co růže kvetou. Bože, jakýchpak tu radostí!“ A přece tam bylo velice mnoho radostí v zimě v létě! Pod nízkou střechou přebývala spokojenost a láska, kterou jen okolnosti někdy zakalily, na příklad odjezd pana Proška do hlavního města aneb nemoc někoho v domě.

Bylo to stavení nevelké, ale hezoučké. Okolo oken, obrácených k východu, táhla se vinná réva, před okny pak byla malá zahrádka, plná růží, fial, rezedky i salátu, petrželky a jiné drobné zeleniny. Na severovýchodní straně byl ovocný sad a za ním táhla se louka až ke mlýnu. Velká stará hruška stála při samém stavení, kladouc se všemi svými ratolestmi na šindelem krytou střechu, pod níž hnízdilo mnoho vlaštovic. Uprostřed dvorku stála lípa, pod ní lavička. Na jihozápadní straně bylo menší stavení hospodářské a za tím táhlo se chrástí a křoví až k splavu nahoru. Okolo stavení vedly dvě cesty. Jedna vozová, kterou mohl nahoru podél řeky k rýznburskému dvorci a na Červenou Hůru, aneb dolů ke mlýnu a vždy podél řeky až do nejbližšího městečka, malou hodinku cesty vzdáleného. Řeka ta je divoká Úpa, která utíká